

1

เปิดเรื่อง

ณ บ้านร้างหลังใหญ่ ใครได้มาเห็นคงจะเรียกว่าคฤหาสน์ ด้วยเหตุที่มีขนาดใหญ่โต กินอาณาบริเวณกว้างขวาง แต่คำถามว่าอยากจะเป็นเจ้าของหรือไม่ หลายคนคงจะพากันส่ายหน้า ตอบว่า 'ไม่เอา' เป็นเสียงเดียวกัน เพราะบ้านหลังใหญ่หลังนี้มันช่างรกร้าง เก่าจนดูเหมือนซากปรักหักพัง มีเถาวัลย์เลื้อยพันตัวบ้านจนแทบมองไม่ออกว่าทางเข้าอยู่ตรงไหน ประกอบกับทำเลที่ตั้งอันอยู่ในป่ารกทึบ ไม่สามารถระบุตำแหน่งบ้านได้ในแผนที่ของอาณาจักร

บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ในป่าทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของดินแดนอานาธิเชีย ซึ่งขึ้นชื่อลือชาในเรื่องผิวดู อันตรายร้อยแปด และความน่าสะพรึงกลัวที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนต้นคิดปล่อยข่าว แต่ที่สำคัญที่สุดอันเป็นเหตุให้ใคร ๆ ต่างก็ไม่อยากจะไปเยือน ก็เพราะป่าบริเวณนั้นเป็นทำเลก่อตั้งสุสานหลวงขององค์กษัตริย์แห่งอานาธิเชียมาช้านานนับตั้งแต่ปฐมกษัตริย์พระองค์แรก

ถึงดูจากภายนอกจะเป็นเพียงแค่สถานที่รกร้าง แต่หากว่าใครบังเอิญเดินหลงเข้ามาในที่นี้ในวันนี้ พวกเขาอาจจะต้องสงสัยว่า ทำไมบ้านที่ดูรกร้างในแว่นตากลับมีแสงสว่างลอดออกมาให้เห็น และยิ่งกว่านั้นอาจจะต้องวิ่งหนีกันป่าราบ เมื่อบ้านที่เคยเงียบเชียบ จู่ ๆ ก็เกิดเสียงกรีดร้องแสดงความเกรี้ยวกราดอันเกิดจากโทสะดังลุดออกมาจากบ้านหลังนั้นสะท้อนไปทั่วป่า

"เจ้าทำงานพลาด !" เสียงเกรี้ยวกราดพร้อมทั้งพลังที่มองไม่เห็นทำให้จอมเวทแห่งความมืดต้องปลิวหรือไปกระแทกผนังห้องดังสนั่น แต่นั่นก็ยังไม่ทำให้เขาต้องอกสั่นขวัญแขวนได้มากเท่ากับดวงตาสีโลหิตที่กำลังมองมาอย่างขุ่นใจ ถึงอย่างนั้น

ตุ๊กตาเวทที่มีวิญญาณก็ยังคงยอมทนกับการลงโทษที่ทรมาณแสนสาหัส เมื่อนายของเขายังไม่คลายโทษลงแม้แต่น้อยหลังจากได้ฟังรายงานเรื่องราวทั้งหมด

“พวกมันได้ดาบแห่งคุณธรรมไปอย่างนั้นหรือ”

ไม่มีคำตอบจากจอมเวทผู้รับใช้ นอกจากการพยักหน้าอย่างยอมรับ แต่นั่นก็สร้างความชื่นมื่นให้แก่ผู้มองได้เป็นเท่าทวี ด้วยความที่ผิดหวังอย่างที่สุดเมื่อได้รู้ว่าแผนการที่วางไว้ของนางไม่ได้สำเร็จมาตั้งแต่ต้น

“แล้วไหนจะท่านหญิงแห่งธาตุนีเย ! ทำไมเจ้าไม่รายงานให้ข้ารู้ นางไม่ได้โดนเวทโลงศพปีศาจ !”

คบไฟที่ให้แสงสว่างให้ระริกตามแรงอารมณ์ของผู้ที่จุดมัน ประหนึ่งจะสะท้อนอารมณ์อันโกรธแค้น “แถมนางยังผ่านทางวงกตแห่งใจมาได้อีก เจ้าจะให้ข้าเชื่ออย่างนั้นหรือ !”

เจ้าของดวงตาสีโลหิตหันไปมองเปลวไฟจากคบไฟมุ่มห่อ้ง เปลวไฟที่ปรากฏให้เห็นในดวงตาของนางนั้นดูโหดชั่วจนไม่อาจบอกได้ว่ามันเกิดมาจากอะไรกันแน่ ระหว่างภาพที่สะท้อนจากคบเพลิง หรือเปลวไฟในจิตใจที่ถูกโหมด้วยแรงโทสะของนางเอง หลังจากปล่อยให้อารมณ์อันสับสนวุ่นวายเข้าครอบงำเพียงครู่หนึ่งก็เอื่อยออกมาอย่างยากเย็น

“ข้าไม่เชื่อว่าคนที่ถูกทอดทิ้งจะยังอยากกลับไปอยู่ร่วมกับเจ้าพวกนั้น พวกที่กล้าทอดทิ้ง...”

“แต่ทุกอย่างเป็นความจริง พระนาง” ตุ๊กตาเวททานิสดอบนายหญิงของตนด้วยน้ำเสียงที่พยายามข่มให้ราบเรียบ หลังจากที่ย่อยๆ พงยตัวลุกขึ้นมา ถึงแม้จะเป็นตุ๊กตาแต่ก็มีจิตวิญญาณ ถึงแม้จะสร้างจากธาตุแต่ก็มีเลือดเนื้อ ถึงแม้จะไม่มีหัวใจแต่ก็ให้ว่าจะไม่เจ็บปวด แต่ถึงกระนั้นใบหน้าอันเขียวช้ำและเลือดสีคล้ำที่ไหลออกทางมุมปากก็ไม่ได้รับการเหลียวแล เพราะรู้ดีว่าจะเป็นการเพิ่มโทษให้แก่ผู้เป็นนาย

“คินนั้น ไม่เห็นเจ้ากลับมารายงานข้าก็สงสัยอยู่แล้ว” เจ้านายสาวมองร่างที่ทรงตัวด้วยความทุลักทุเลอย่างเย็นชาและไม่รู้สึกสะกิดใจ “แต่ไม่คิดว่ามันจะเป็นแบบนี้”

“เจ้ารู้ไหมว่าตอนที่ยังเห็นเจ้าเด็กพวกนั้นในค็อกซิงคาทอมพล ข้ารู้สึกอย่างไร” ดวงตาสีโลหิตที่มองมาทางทาสของตนาวโรจน์ “ข้ารู้สึกว่าถูกพวกมันตบหน้า เหมือนถูกเด็กพวกนั้นหัวเราะเยาะเย้ย และเจ็บ...เจ็บที่หัวใจจนแทบจะแตกเลือด ถึงได้รับกลับมาโดยไม่อยู่ร่วมงานเลี้ยงยังงี้ล่ะ”

เจ้าของใบหน้าที่น่าจะงดงามหากไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่โกรธแค้นจนแทบเข้าสู่ขั้นคลุ้มคลั่งมองจอมเวทผู้รับใช้เหมือนกับมองหาที่ระบาย

“เพราะเจ้า! เจ้าทำให้ข้าเสียโอกาสที่จะครอบครองของศักดิ์สิทธิ์ไปสองชิ้น! เป็นแบบนี้ข้าควรจะทำอย่างไรกับเจ้าดี หากคนรับใช้คนใหม่ไปเลยจะดีมัย!”

ใบหน้านางยังคงคุกรุ่นไปด้วยความแค้น มองร่างที่อยู่ในกองผ้าสีตุ่นราวกับจะตัดสินใจขั้นเด็ดขาด มือข้างหนึ่งยกขึ้นพร้อมกับพลังสีดำบนฝ่ามือ หมายจะไล่ตักตาที่ไม่ได้ความเพื่อหาหาสรับใช้ตัวใหม่ตามที่ตนพูดไปเมื่อครู่ แต่สุดท้ายนางก็ลดมือลงเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยืนรับโทษอย่างสงบและยอมรับกับการตัดสินใจโดยคุณะไบหน้าที่โกรธแค้นไปทางหนึ่งเหมือนกับไม่อยากจะมองหน้า และพยายามที่จะสะกดอารมณ์ของตนเอง

“เอาละ เห็นแก่ที่เจ้ารับใช้ข้าและรอข้ามานาน คราวนี้ข้าจะละเว้นเจ้าไปก่อน” คำอภัยโทษที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นทำให้ผู้ที่นึกเตรียมใจต้องเงยหน้ามองนายของตน

ดวงตาสีโกเมนเบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อหูของตนเอง จนกระทั่งได้ยินเสียงตวาดขับไล่ เขาก็ได้รู้สึกตัว

“แต่จงออกไปซะ! ข้าไม่อยากเห็นหน้าเจ้าในตอนนี้” ผู้เป็นนายชิ้นนี้ไปที่ประตูทำให้จอมเวทรับใช้ไม่มีทางเลือกนอกจากเดินออกไปอย่างเงิบ ๆ หลังจากที่เราเจ้าของหาสผู้ซื่อสัตย์ภายในห้อง เจ้าของดวงตาสีโลหิตก็กวาดข้าวของบนโต๊ะให้ตกพื้นแตกกระจายเพื่อระบายความโกรธ

“ข้าไม่เชื่อ! ข้าไม่เชื่อ! ข้าไม่เชื่อ!” นางพราหมณ์บอกกับตนเองอย่างคนที่ไม่สามารถจะทำใจให้ยอมรับเรื่องที่เกิดขึ้นได้ ใบหน้าบิดเบี้ยวเต็มไปด้วยอารมณ์แค้นและสับสน “ข้าไม่ผิด สิ่งที่ข้าทำต้องไม่ผิด!”

ทานิสมองสภาพคลุ้มคลั่งของเจ้านายสาวก่อนจะเดินห่างจากห้องของเจ้านาย ลงไปยังชั้นล่าง และเลี้ยวเข้าห้องที่อยู่ตรงปีกตะวันตกของคฤหาสน์หลังนี้ ห้องไม่กว้างขวางแต่ก็ไม่คับแคบถูกถวายเป็นห้องใหญ่บังจนต้องจุดไฟเพื่อให้แสงสว่างหลังจากมองเห็นข้าวของต่างๆ ภายในห้องได้ชัดเจน เขาก็เปิดม่านหนาที่บังตัวกำแพงไว้ ดวงตาที่ไม่สื่อความรู้สึกมองไปยังภาพวาดต่าง ๆ ที่ทานิสคนก่อนเอามาติดไว้ในสมัยที่ยังไม่กลายเป็นแค่ตุ๊กตาเวท รูปของชายหญิงหลายคนต่างมีรอยยิ้มสดใส มีทั้งรูปแบบหมู่คณะ รูปเดี่ยว และรูปคู่

หลังจากปล่อยอารมณ์ให้ดื่มด่ำไปกับภาพวาด ในที่สุดเขาก็มาหยุดสายตาลงที่รูปของคนสองคนอันสุดแสนจะคุ้นเคย ภาพวาดของชายหญิงคู่หนึ่งยืนซ้อนกัน โดยฝ่ายชายที่องอาจยืนอยู่ด้านหลัง อ้อมแขนของเขาโอบกอดหญิงสาวผู้อ่อนหวานด้วยความทะนุถนอม

มือกร้านค่อย ๆ เอื้อมไปใกล้หมายจะสัมผัส แต่ก็ชะงักไว้กลางคันก่อนจะเบือนสายตามองไปทางสมุดบันทึกสีดำนี่ดูเก่าคร่ำคร่า สมุดที่ท่านทานนิสคนก่อนได้บันทึกเรื่องราวความจริง ความฝัน และความหวังเอาไว้ก่อนจะตัดสินใจละทิ้งร่างที่ไร้ลมหายใจเอาไว้ มือหยาบรูปไปทีมน้อย่างแผ่วเบา ในใจนึกไปถึงภาพการปรากฏตัวของท่านหญิงแห่งธาตินิเญที่รอดพ้นมาจากทางวงกตแห่งใจ รอยยิ้มแป้นเล่นนันททำให้เขาต้องหัวเราะออกมาเบา ๆ ก่อนจะหันไปมองภาพวาดภาพนั้นอีกครั้ง

“ท่านพูดถูก ข้าแพ้แล้ว” แต่สีหน้าคนที่บอกว่าแพ้ไม่ได้หม่นหมองแม้แต่น้อย ขณะมองรูปชายหนุ่มคนนั้นด้วยความนับถือ เชื่อใจ และยอมรับ

“ในที่สุดข้าก็ค้นพบคนที่จะทำให้พระนางตื่นจากฝันร้ายได้แล้ว จงว่าไปก็สมกับเป็นคนที่ท่านหมายตา” ทานิสพูดกับภาพวาดราวกับต้องการจะบอกเล่าเรื่องที่เขาไปประสบพบมา รอยยิ้มเกิดขึ้นจาง ๆ ดวงตาดูหมายมาดอย่างประหลาด

“เมื่อข้าได้พิสูจน์แล้ว และผลของมันก็เป็นอย่างที่ท่านบอกไว้ ข้าก็ยินดีที่จะร่วมทำตามแผนของท่านเพื่อให้ข้าคนก่อนสุขสมหวัง” ดวงตาสีโกเมนที่รู้ตัวดีว่าตนเองนั้นเป็นอะไร ยังพูดกับภาพวาดด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้นและอิมใจ “และพระนางจะได้พ้นจากวังวนที่นางสร้างขึ้นมาเอง”

จอมเวทผู้มีดวงตาสีโกเมนค่อย ๆ หยิบสมุดบันทึกที่เขาอ่านจนจำเนื้อหาเหล่านั้นได้อย่างขึ้นใจมาถือไว้ในมือ ใบหน้าที่มีรอยฟกช้ำดำเขียว มุมปากที่มีรอยแตกเจ๋อไม่ทำให้ความสุขที่เกิดขึ้นจากความสมหวังบางประการลดน้อยลงได้

“ข้าไม่ว่าพวกท่านจะอย่างไรกับเด็กคนนั้น แต่สิ่งต่อไปที่ข้าจะต้องทำก็คือ แอบช่วยเด็กพวกนั้นในการตามหาฤกษ์แห่งความรู้แจ้งสินะ” จอมเวทหนุ่มแห่งความมืดยังคงพูดคุ้ยพร้อมทั้งยกไหล่ให้ภาพที่ติดอยู่บนผาผนังตรงหน้า ทั้งที่รู้ว่ายังไร้เสียนุคคลในรูปก็ไม่มีทางที่จะตอบคำถามของเขาได้

“แต่ก็ช่างเถอะ ถึงจะไม่อยากเข้าไปยุ่ง แต่พระนางต้องอยากได้ฤกษ์แห่งความรู้แจ้ง แล้วก็คงจะให้ข้าทำอะไรสักอย่างกับเรื่องนี้อยู่ดี” ร่างสูงในเสื้อคลุมสีตุ่นหันมามองทางบรรดารูปวาดและโล่เรียงดูบุคคลในรูปอีกครั้ง คราวนี้ในดวงตาสี

โกเมนเต็มไปด้วยความคลางแคลงใจ ปากยังคงตั้งคำถามใส่ภาพวาดตรงหน้าอย่างคาดหวังว่าจะได้คำตอบ

“ข้าไม่รู้หรอกนะว่าพวกท่านใช้อะไรเป็นเครื่องตัดสินว่าท่านหญิงคนนั้นจะทำในสิ่งที่พวกท่านคาดหวังสำเร็จ” จอมเวทหนุ่มหันไปมองความมืดนอกหน้าต่าง และมองไปยังทิศตะวันออกของอาณาจักร ด้วยคิดว่าคนที่ตนเฝ้าถึงน่าจะยังอยู่ที่นั่น

“แต่ถ้าพวกท่านไม่โกหกข้า ข้าก็อดที่จะคาดหวังไม่ได้” รอยยิ้มบางผุดขึ้นเมื่อระลึกถึงความทรงจำเมื่อครั้งก่อน ก่อนที่จะหันหน้ามามองรูปภาพตรงหน้าอีกครั้ง คราวนี้ดวงตาสีโกเมนแสดงความมึนอย่างประหลาด

“ก็เด็กคนนั้นคือคนที่พระนางเลือกเอาไว้เองนี่ละ”